

hogy az égben több a folyékony, mint a gáznemű,
hogy közhülyeség sarjad az egyetlenen,
hogy *heteroközömb* a *kettetlenen*,
hogy nem érdemes számolni semmit, semmivel, senkivel,
az erdei lét átlagával
szorozni a fenyőfa fájdalmát díszítés közben.
Nemrég K. H. azt mondta, nem biztos, hogy P.
jó volt matekból: túl sokszor osztotta
világegyetemekre a dolgokat, s úgy szaporodott
a dolgokban a nagyság, a férfiban a nő,
hogy túlságosan intim helyeken repedt meg a jelentés.
Rák, fekély, szerelem, impotencia:
eltűnni a póráz-érzetes szövegsemmiben.
Add meg nekem, homorulatok és domborulatok
rétora, hadd lélegezzem úgy,
ahogy az August von Platen-Hallermündéhez írt
Petri-vers végén *poroszkál* a rím.

Greccsó Krisztián

Saját nyomok

A hát már borsószik, és a lúdbőrös kar fénylik, mint az esti város.
A haj, mint a fű, bágyad és feltör, ha káprázata elektromosság.
A bél apró kesztyűiben apad a sár, mint tétova hordalék,
S az álom hozza az enyhülő ernyedést – a lógó kar: kókadó mutató.
Teremtőm, láttam csípője vetített félcipőit, mit te kovászoltál kerekre,
És a reflexek ősi leleteiben is tetten értem az olvadás korát.
Hogy a *közös sors* mélyen állati idegenség.
Máshogyan értem miatta a testem, innen jövök,
És ez lesz vándorlásom mennyei Ithakája.
Mennyi megkezdett mondat csonka töve áll ki,
És tanúja a magától megújuló test pusztulásának.
Alszik, s az arcán nincsen semmi ránc.
Illatozik belőle, mint az élesztő, a tömény tökéletesség.
Milyen élet-meredély ez, miféle mélytengeri sötétség,
Hogy magáról hite nincsen, és hogy e világnak sehol a határa.
Magával hozza ide mindezt, mint isteni uzonnát.
Miért nekünk kell tompán felhasítani tudatát,
Mint japán-hajtást vagy kövér, hivatali borítékot?
A teljesség utolsó cseppjeit féltékeny kéjjel itatjuk fel,
És akkor is a saját nyomainkat látjuk,
Ha túlvilági, szűz mezőre tévedtünk.

Tanulni kell

Lopott pillantásod tetten érni.
Megtanulni, hogy nem nézek oda.
Pihéid szép suhogását elmesélni,
A tenyér dombjáról tudni: soha.

Bemagolni vágyad partvidékét.
Mért fújnak a tüdő komisz kazlai,
A sóhajtások szellő-langy lüktetését:
Lüktetnek fülemben nárcisz hangjai.

Sorolni tarkód márvány szobrát,
Míg védtelen a tea gőzébe bújsz,
Hajadban az álomnak látnám fodrát,
Ahogy lassan a szőke örvénybe túrsz.

Reggel tusáiról: tudomást se venni,
A nap milyen védtelen nélküled,
Nem mindig ugyanabba a hibába esni,
Mert eltűnt belőlem egy évtized.

Őrizni, ahogy gúnyolsz, rajtam nevensz,
Akkor is, ha haragszol, örvény rángat.
Ahogy a földalatti folyosón vezetsz,
És közben tanuljuk fejben a téli fákat.

Régi önarckép

Aggasztó, bölcs mondatok,
Beugranak, akár a sláger.
Nehezen érthető,
Félelmetes igazságok.
Nyelvével vétkezik a gyöngye férfi.
Nem tudom, hol gyűjtöttem,
Otthon idézték,
Magam mazsoláztam,
Vagy végtelen magányomban
Hallottam katedráról.
Katolikus nevelés, temérdek buktató,
A szorongás csorbítatlan palettája.

*Kopaszra nyírja a leányok fejét,
Hogy fölfedje meztelenségüket.
Miféle szó-üledékek ezek,
Kinek a könyve lehet?
Már csak dacból sem
Illeszttem be a keresőbe.
Maradjon így minden:
A majdnem feledés félhomályában.
Főkötőket, vállvetőket, kendőket szerez.
Homlokpántokat és holdacsákákat.
A kamaszkor nyarai,
Mint ezek.
Mindig éreztem,
Valamiről lemaradok.
Ezen nem változtat semmi:
Kor, szerelem, tapasztalat,
Világi hívságok.
Úgy óv, hogy rejteget.
Aludttej és méz a vacsorája.
Honnan vannak
Meg bennem ezek a sorok?
Bár azt is tisztán látom,
Ahogy Gémeslacival
A Kurca-híd nyakán ülünk.
Nyolcvanhat meghasadt nyara,
Piros, fényes rövidnadrág.
Ez se jó semmire.
Választani mégsem tud:
Ahogy a jobb, úgy a jó is.
Bárcsak kipróbálhatnék
Valami mást,
Hogyan lehet még élni.
Valamiért a színek jutnak
Az eszembe, pedig – hitem
Szerint – az számomra nem fontos.
A nem tévesztő vajon hogyan lát.
De a metafora fölkavar.
Üszög lesz kezétől a balzsam:
Gyöngé férfi –
Lyukas, mint egy szelence.*